

ĀUK KIŠKIS

2021

VĀSARIS

Mieli skaitytojai!

„Menas gyventi nėra gebėjimas prie gyvenimo pridėti daugiau metų – tai gebėjimas prie metų pridėti daugiau gyvenimo.“

Kaip greitai bėga laikas. Štai ir atėjo pavasaris. Dar neseniai, atrodo, buvo Kalėdos, bet dabar jau tirpsta sniegas, pradeda žydėti medžiai. Gamta tiesiog ir vėl atgyja.

Mes norime palinkėti nepamesti laiko, bet taip pat ir per daug į jį nesigilinti. Ne tik gyventi šia diena, bet kartais ir sustoti, pagalvoti. Laiko nesustabdysi ir nepagreitinsi, todėl svarbu kiekvieną dieną atsikėlus iš lovos į viską žiūrėti pozityviai.

Visada su Jumis ir dėl Jūsų

Jaunųjų žurnalistų redakcija

Kuo svarbi kovo 18-oji?

Kovo 18-oji – Tarptautinė Raudonos nosies diena. Kuo ji ypatinga? Užsidedi raudoną klouno nosį ir eini linksminti visų sutiktų žmonių, bet pirmiausiai – vaikų, kurie, už lango bundant pavasariui, serga ir guli ligoninėje. Juk žinome, kad tikra šypsena – pats geriausias vaistas. Kadangi didžiausias dėmesys skiriamas sergantiems vaikams, lankomasi ir ligoninėse, ir kūdikių namuose.

Lietuvoje ši diena dažniausiai siejama su vaikais ligoniukais, kai daktarai persirengia, užsideda raudonas nosis ir eina linksminti mažųjų. Vaikai tokią akciją priima labai linksmiai, nes visada nustemba, gera nuotaika išlieka visą dieną, o įspūdžiai – ilgam. O kaip kitaip – juk vaikai nemoka slėpti emocijų.

Nuo ko viskas prasidėjo?

Idėja prajuokinti mažuosius ligoniukus, pakelti jiems nuotaiką, kad greičiau sveiktų, 1988 m. gimė britų humoristams. Susibūrę kartu jie sukūrė vaikams skirtą programą ir prisilipdę raudonas nosis patraukė per ligonines. Linksmą sumanymą netruko nusižiūrėti kitų šalių geranoriški ir norintys vaikus džiuginti žmonės. Raudonų nosių, juoko ir džiaugsmo diena dabar minima ir JAV, ir Rusijoje, ir Australijoje, ir Vokietijoje, ir Kinijoje, ir Lietuvoje.

Parengta pagal žmones.lt

Parengė Smiltė Podvaiskytė

Įsijunk šypseną

Abramas klausia savo draugo:

- Borisai, o kaip pagal medžius atskirti, kur šiaurė, o kur pietūs?

- Na, Abramai, tu ir paklausei. Kur eglutės – ten šiaurė, kur palmės – ten pietūs.

- Juoda nėra spalva, - sako Abramas

- Ne, juoda yra spalva, - tvirtina Borisas.

Neradę bendros nuomonės, draugai kreipėsi į rabiną.

Pagalvojęs, rabinas nusprendė – juoda yra spalva.

- Bet balta tikrai nėra spalva, - tada sako Abramas.

- Ką tu, balta irgi yra spalva, - tvirtina Borisas.

Vėl nesutarę, draugai kreipėsi į rabiną.

Pagalvojęs, rabinas nusprendė – balta irgi yra spalva.

- Tai dabar patikėjai, kad aš pardaviau tau spalvotą televizorių, - džiaugiasi Borisas.

- Daktare, aš labai greitai viską užmirštu...

- Tai užsirašinėkite.

- Bet aš ir raides užmirštu...

- Aš bijau tik 2-jų dalykų – stomatologų ir tamsos.

- O tamsos kodėl?

- O tu įsivaizduoji, kiek toje tamsoje yra stomatologų?

Parengta pagal <https://www.pasveik.lt/lt/anedkotai/>;

<https://www.auditum.lt/index.php/anedkotai.html>

Rimti pokalbiai

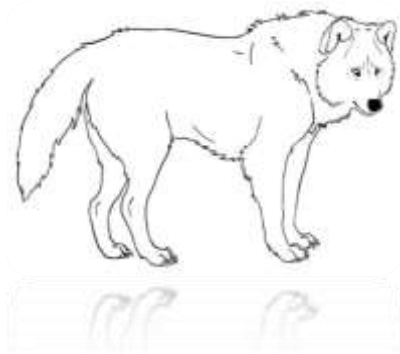
- Jei galėtum būti nematomas visą dieną, ką veiktum?
 - Žaisčiau kompiuterinius žaidimus.
- Žaistum kompiuteriu? Taigi tą ir taip gali daryti.
 - Taip, bet tada mama nematytų ir nerėktų ant manęs, kad žaidžiu kompiuteriu...

- Kodėl žmonės sensta?
 - Nes negali būti visada jauni.
- Gerai, o kas būtų, jei visi būtų jauni?
 - Nieko, bet tada niekas neturėtų senelių...

- Kaip atsirado žmonės?
 - Nu aišku, kad iš bambos.
- Na gerai, iš kur tada pats pirmas žmogus atsirado?
 - Nu nežinau, aš ir pati mamos to klausiu.
- Kaip tau atrodo?
 - Gal Dievas pagimdė, nežinau...

Tada paklausiau, gal manęs kažko norėjo paklausti, kadangi aš tiek daug jų klausinėju.

- Kodėl reikalingas vilkas miške? O jei dar ir pasiutęs, tai jau visai.
- Jei vilko nebūtų, tai ir pasakų apie jį nebūtų.
- O kaip tau atrodo?
 - Nu man atrodo, kad vilkas saugo mišką nuo žmonių, kad niekas ten neitų.
- Tai tu bijai vilko?
 - Taip, be mamos į mišką niekada neinu!

Epistolinio rašinio konkursas

Lietuvos mokinių neformaliojo švietimo centras, kaip ir kasmet, organizuoja epistolinio rašinio konkursą. Šių metų, 50-ojo tarptautinio jaunimo epistolinio rašinio tema – „Parašyk laišką artimajam ir papasakok savo patirtis COVID-19 pandemijos metu“. Tad dalinamės su jumis, mieli skaitytojai, šio konkurso dalyvės, Vitos Stankevičiūtės iš 8a klasės mintimis ir linkime jai kuo didžiausios sėkmės konkurse.

Brangi Laura,

noriu pasidalinti su tavimi įspūdžiais, kuo mes užsiimdavome tada, kai anksti ryte reikėjo eiti į mokyklą, tėvams dirbti ne namuose, o mums nelikdavo laiko žiemos pramogoms, ir kaip pasikeitė gyvenimo ritmas pandemijos metu.

Mes su sese turėjome anksti keltis, kad nepavėluotume į pamokas, o tėvai, tuo tarpu, keldavosi į darbą. Grįždavome gerokai po pietų ir būdavome pavargusios bei alkanos. Tėvai nespėdavo ryte pagaminti mums pietų, todėl turėdavome pačios tą padaryti. Tačiau kartais pritrūkdavo jėgų ir likdavome alkanos. Ilsėdavomės atsigulusios į lovą ir stebilydavomės į mobiliuosius telefonus. Vėliau, galų gale, pasigamindavome pietus ir eidavome ruošti namų darbus. Jų atlikimas trukdavo ganėtinai ilgai, iki vakaro. Tad nespėdavome išeiti į lauką. Tėvai būdavo pavargę po darbų ir neturėdavo noro žaisti su mumis stalo žaidimų, todėl mes ir vėl pasinerdavome į socialinių tinklų platybes. Neskaitydavome knygų prieš miegą, eidavome vėlai miegoti ir dėl to rytais sunkiai keldavomės.

Pandemijos metu viskas radikaliai pasikeitė. Dabar kiekviena diena – tarsi sekmadienis, kai turime laiko į valias. Mokymas vyksta nuotoliniu būdu, draudžiama važiuoti į pramogų centrus – o už lango žiema. Tad pilna įspūdžių, pramogų, sniego bei šalčio.

Prasidėjus karantinui, mes keliamės anksti ryte, kai saulė dar tik teka. Kiekvienas šeimos narys turi mėgstamiausią rytinį gėrimą: tėtis renkasi šaltalankių arbatą, sesė – mandarinų, aš – svarainių, o mama geria kavą. Besimėgaudami šilta arbata stebime, kaip žemę užlieja saulės spinduliai. Vėliau visi gaminame pusryčius, dažniausiai kiaušinieneę. Aš plaku kiaušinius, mama pjausto dešreles, paprikas, sesė – pomidorus, agurkus, o tėtis iškepa pačią skaniausią kiaušinieneę. Beje, pamiršau pasakyti, kad prieš mums gaminant pusryčius, aš pamaitinu augintinius: šunis, katę ir jūrų kiaulytes. Pavalgę einame pasivaikščioti su šunimis į lauką ir mėtomės sniego gniūžtėmis. Kartais, kai limpa sniegas, statome sniego senį. Neseniai buvome

sulipdę sniego pilį, kurią saugojo šunys. Jų reakcija kėlė juoką. Jie bėgiojo pro pilies vartus, kaip kokiame linksmybių tunelyje. Taip pat mes rūpinamės, kad paukščiams pagaminta lesyklėlė niekuomet nebūtų tuščia. Mėgstame stebėti pro langą, kaip joje lesa daugybė įvairiausių paukštelių.

Po pasivaikščiojimo lauke, einame žaisti stalo žaidimus: „Monopolį“, „Alias“, „Bingo“. Dažniausiai laimi tėtis, bet mes iš visų jėgų stengiamės jį nugalėti. Galiausiai ateina laikas maitinti mūsų didžiuosius augintinius, kurie būna be galo išalkę. Pavalgę jie ateina prie mūsų ir prašosi paglostymų, o mes mielai palepiname savo pūkuotus draugus. Pati mažiausia – Bela, kuriai tik keturi mėnesiai, dėl to jai skiriame daugiau dėmesio ir mokome įvairiausių komandų. Nejučiomis ateina laikas pietų gaminimui. Pasiskirstome darbus, pagaminame pietus ir skaniai užvalgę žiūrime įvairius filmus, kartais fantastinius, kartais komedijas, o kartais dramas ar animacinius. Apie mobiliuosius telefonus esame seniai pamiršę, nes džiaugiamės vienas kito draugija, gamta ir įspūdžiais.

Vakare vėl žaidžiame stalo žaidimus. Pavalgiusios vakarienę ir pamaitinusios gyvūnus, ruošiamės knygas, kurios bus reikalingos kitai dienai – pirmadieniui. Taip pat, jei būna neatliktų namų darbų – juos paruošime. Prieš miegą, kiekvienas šeimos narys, skaito savo pradėtą knygą. Kadangi už lango spaudžia šaltukas, mus dažnai sušildo ne antklodė, o pūkuotieji mūsų draugai – Pūkė, Tomas ir Bela. Tad miegoti būna tikrai šilta ir malonu.

Karantinas – puiki proga praleisti laiką su šeima ir augintiniais, suderinant tai su namų ruošos darbais. Tikrai bus ką prisiminti gyvenime, kai tėvai žaidė su mumis ir buvo labai linksma. COVID – 19 viruso paplitimas leido mums pabėgti nuo visų rūpesčių, problemų, atrasti malonumus gamtoje. Dabar mes galime mėgautis kiekviena akimirka ir degti noru gyventi.

O kaip tu vertini šią situaciją? Ar tavo šeima taip pat pasikeitė, kai išplito COVID – 19? Ar tau patinka mokytis nuotoliniu būdu? Ar karantino metu esi pastačiusi sniego senį? Kokius žaidimus žaidi su šeima? Papasakok man viską apie savo išgyvenimus pandemijos laikotarpiu.

Nekantriai lauksiu tavo laiškelių.

Vita

Galvosūčiai

Norint pamatyti 3D efektą, reikia atlikti keletą veiksmų akimis.

1. Atpalaiduoti akis ir į arti esantį paveikslėlį žiūrėti kaip į objektą tolumoje.

2. Tam reikia silpnai sukryžiuoti (žvairuoti) akis arba pritraukti paveikslėliuką prie pat akių, nesistengiant jo sufokusuoti ir po truputį traukti tolyn tol, kol išryškės 3D vaizdas.

3. Svarbu pasirinkti kiekvienam skirtingą, tinkamą individualų atstumą.

Įmink mįslę keturgyslę...

- Dieną naktį joja, niekas kelio nepastoja.
- Ir plonas, ir ilgas, o kai ant žemės atsisėda – nesimato.
- Nei gimsta, nei auga, nei miršta, o yra.
- Seni kubilai, nauji dangčiai.
- Kalną suverčia, darbininko nematyti.

Skilties autorius Gytis Rimkevičius

Mokinių tarybos informacija

Kovo mėnesio renginiai:

Nuo kovo 1 d. iki kovo 19 d. siūsti kūrybinių darbų nuotraukas Žemės dienai (odeta.kurockina@gmail.com).

Iš perdirbamų atliekų pagaminti žemės rutulį arba gyvybės medį ir kovo 20 d. mūsų Facebook'o paskyroje „Bukiškio progimnazijos MT“ bus skelbiamas konkursas;

Kovo 10 d. „Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo diena“ minėjimas ZOOM aplinkoje;

Kovo 19 d. 15:00 val. „Aš ir mano augintinis“ susitikimas ZOOM aplinkoje;

Mėnuo be patyčių „Prevencinės žinutės apie patyčias“.

Būsimų renginių informacija ir prisijungimo nuorodos bus skelbiamamos mokinių tarybos Facebook'o paskyroje ir išsiųsime žinutes dienyne.

Lauksime jūsų aktyvaus dalyvavimo!

Pagarbiai,

Bukiškio skyriaus progimnazijos mokinių savivaldos kuratorė Odeta Bagdžiūnė

Karantino kūryba...

Ramybė

Nuolat skubėjau į tolį,
Kiekvieną dieną regėjau rytojų.
Vis lenkiau laiką darbų sukury,
Ir stabdžiau grožį namų židiny.

Rytinė kava ir ramybė lange,
Atversta knyga ramina mane.
Kiek dabar daug laiko tyloje,
Kai reikia likti namuose.

Gal sunku, ir kartais baugu,
Kai pandemija tyko aukų.
Bet namai tai galinga tvirtovė,
Ir dabar aš esu jų valdovė.

Autorė Odeta Bagdžiūnė